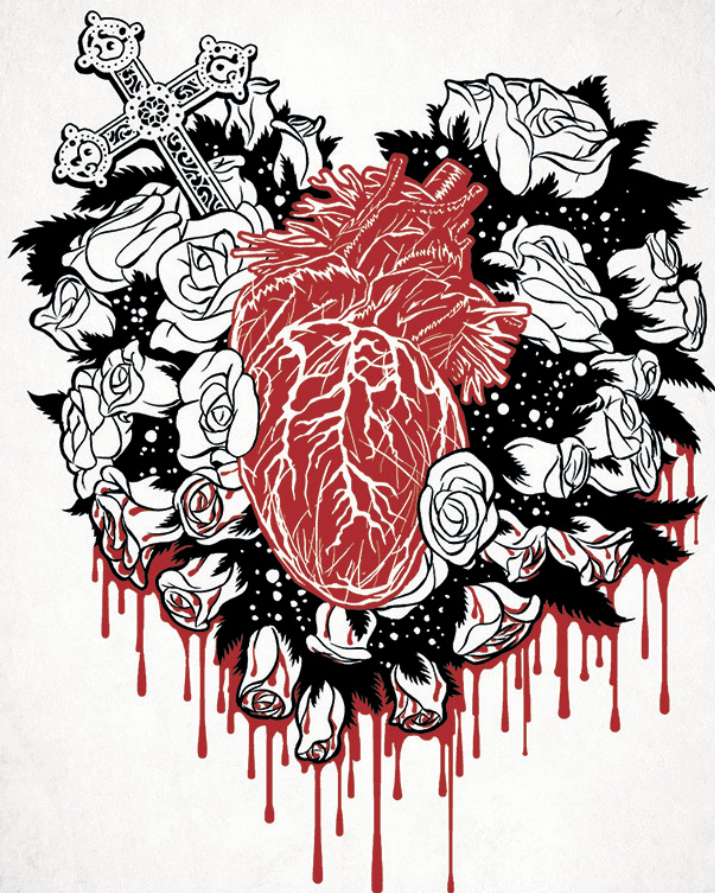


MATS STRANDBERG &  
SARA B. ELFGREN



VUUR

ENGELSFORS 2 TRILOGIE

## **Over het boek**

De Uitverkorenen beginnen aan hun tweede jaar in de bovenbouw van het gymnasium. De hele zomervakantie hebben ze hun adem ingehouden in afwachting van de volgende stap van de demonen. Maar de dreiging komt vanuit een hoek die ze nooit hadden voorzien...

Het wordt steeds duidelijker dat er iets heel erg mis is in Engelsfors. Het verleden en het heden raken met elkaar vervlochten. De levenden ontmoeten de doden. De Uitverkorenen komen steeds dichterbij elkaar en ondervinden eens te meer dat magie niet de remedie is tegen ongelukkige liefdes of een gebroken hart.

*Vuur* is het tweede boek in de Engelsfors-trilogie. Het eerste deel, *De Cirkel*, was een daverend succes bij lezers over de hele wereld, en werd in Zweden genomineerd voor de prestigieuze August-prijs.

## **De pers over *De Cirkel***

'\*\*\*\* Vanaf het begin rukt *De Cirkel* je mee in een stroomversnelling van elkaar opvolgende spannende gebeurtenissen. Al na een paar hoofdstukken is het lastig het boek nog weg te leggen en wil je weten hoe het zal lopen met het zestal.' – CRIMEZONE.NL

## **Over de auteurs**

Mats Strandberg is auteur en journalist. Hij schrijft regelmatig columns voor de krant *Aftonbladet*. Hij debuteerde in 2005 als auteur met de roman *Jaktsäsong* (Jachtseizoen).

Sara B. Elfgren komt uit de filmbranche. Ze is dramaturge en heeft aan diverse grote film- en tv-producties meegewerkt. *De Cirkel* was haar debuut.

*Van dezelfde auteurs*

De Cirkel

Bezoek onze internetsite [www.awbruna.nl](http://www.awbruna.nl)  
voor informatie over al onze boeken en dvd's.

# VUUR

MATS STRANDBERG & SARA B. ELFGREN



A.W. Bruna Fictie

*Oorspronkelijke titel*

Eld

© Sara B. Elfgren and Mats Strandberg 2012 by Agreement with Grand Agency

*Vertaling*

Steven Schneijderberg

*Omslagontwerp en illustraties binnenwerk*

Pär Åhlander

*Omslagillustratie*

Kim W. Andersson

*Bewerking Nederlands omslag*

Studio Jan de Boer

© 2013 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

ISBN 978 90 449 6744 9

NUR 285

This translation was supported by the Swedish Arts Council.

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veelevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, [www.reprorecht.nl](http://www.reprorecht.nl)). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, [www.cedar.nl/pro](http://www.cedar.nl/pro)).

I



# 1

Het zonlicht stroomt via de hoge ramen van de kamer naar binnen en laat elk oud, vies vlekje op het witte weefselbehang zien. Op de vloer staat een ventilator zachtjes heen en weer te bewegen. Toch is het hier in de kamer niet te harden zo warm.

‘Hoe was je zomervakantie?’

Psycholoog Jakob draagt een korte broek en zit achterovergeleund in de bruinleren fauteuil.

Linnéa kan het niet laten om even een kijkje in zijn gedachten te nemen. Ze voelt zijn onbehagen over het leer dat tegen de onderkant van zijn dijen plakt, en dat hij oprecht blij is om haar te zien. Ze trekt zich meteen terug. Een beetje beschaamd.

‘Wel oké,’ antwoordt ze, terwijl ze denkt: verschrikkelijk.

Ze richt haar blik op de ingelijste poster achter Jakob. Pastelkleurige, geometrische vormen. Ze kan zich niks nietszeggenders voorstellen en ze vraagt zich af of Jakob die met een bepaalde reden heeft opgehangen.

‘Is er nog iets bijzonders gebeurd waar je over wilt praten?’ vraagt hij.

Definieer ‘bijzonder’, denkt Linnéa en ze staart intensief naar een blauwe driehoek die boven zijn kaalgeschoren hoofd zweeft.

‘Niet echt.’

Jakob knikt en zegt verder niets. Vanaf het moment dat Linnéa ontdekte dat ze gedachten kon lezen, vraagt ze zich af of hij misschien een soort lichtere variant van haar vermogen heeft, of dat hij op een of andere manier kan zien wat er in haar hoofd omgaat. Hij weet altijd wanneer hij op die manier stil moet zijn, waardoor zij de behoefte krijgt om meer te vertellen. Meestal kan ze zich wel bedwingen, maar nu stromen de woorden er zo uit.

‘Je zou kunnen zeggen dat ik ruzie heb gemaakt met een vriendin. Met meerdere, eigenlijk.’

Linnéa laat haar ene slipper aan haar voet bungelen. Ze haat slippers. Maar als het zo verdomde warm is, kun je niks anders aan.

‘Wat was er aan de hand?’ vraagt Jakob op neutrale toon.

‘Ik had een geheim. Het was iets wat de anderen hadden moeten weten, maar ik hield het voor mezelf. En toen ik het later vertelde, werden ze boos, omdat ik het niet eerder had verteld. Nu vertrouwen ze me niet meer.’

‘Wil je vertellen wat dat geheim was?’

‘Nee.’

Jakob knikt alleen maar. Ze vraagt zich af wat er met zijn professionele toon zou gebeuren, als ze de waarheid zou vertellen. Eerst zou hij haar echt niet geloven. Maar ze zou hem kunnen zeggen dat ze soms, voordat ze meer controle over haar vermogen kreeg, zijn gedachten tegen haar wil in had opgevangen en dat ze daarom weet dat hij afgelopen herfst zijn vrouw bedrogen heeft met een collega. Zijn duisterste geheim.

Jakob zou bang worden. Zich ongemakkelijk voelen in haar nabijheid. Net als de Uitverkorenen.

Een paar dagen na de afsluiting van het schooljaar onthulden zij uiteindelijk hun geheimen aan elkaar. Minoo vertelde de volledige waarheid over wat er die nacht in de eetzaal was gebeurd, over de zwarte rook die niemand anders kon zien, die zowel uit haar als uit Max stroomde, de zegening van de demonen. Anna-Karin vertelde dat ze het hele eerste semester haar moeder had behekst en biechtte op hoever ze met Jari was gegaan. Heftige geheimen, maar niets in vergelijking met wat Linnéa had moeten vertellen. Dat ze de gedachten van de anderen had kunnen lezen. En dat ze dat bijna een jaar lang had gedaan. Zonder iets te zeggen.

Sindsdien is niets meer hetzelfde. Deze zomer zijn ze met regelmatige tussenpozen bij elkaar gekomen en hebben ze hun magische vaardigheden getraind, en elke keer weer merkte Linnéa hoe de anderen haar blik ontweken. Vanessa heeft de hele zomervakantie amper één woord tegen haar gezegd. Als Linnéa daaraan denkt, voelt het alsof iemand een vlijmscherpe staafmixer dwars door haar borstkas ramt en haar hart verpulvert.

‘En hoe reageerde jij toen ze boos op je werden?’ vraagt Jakob.

‘Ik probeerde me te verdedigen. Maar ik begreep heel goed waarom. Ik bedoel... Ik zou ook vet boos zijn geworden als ik hen was.’

‘Waarom had je niet eerder over je geheim verteld?’

‘Ik wist dat ze zouden flippen als ik het ze vertelde.’

Daar is die psychologenstilte weer. Linnéa richt haar blik op haar voeten. Haar teennagels zijn zwartgelakt.

‘En ergens was het ook wel fijn,’ gaat ze verder.

‘Wat was fijn?’

‘Om een soort overwicht over hen te hebben.’

‘Het kan lastig zijn om anderen in je leven toe te laten. Om hen écht dichtbij te laten komen. Soms kan het veiliger aanvoelen om in de eenzaamheid te blijven.’

Linnéa kan haar lachen niet inhouden, het komt er snuivend uit.

‘Wat is er zo grappig?’ vraagt Jakob.

Ze kijkt op en ze ziet zijn vriendelijke glimlach. Wat weet hij er nou van hoe het is om eenzaam te zijn? Niet eenzaam zoals wanneer iedereen nu net die avond bezet is, of eenzaam zoals wanneer je vrouw op reis is voor een congres.



Maar eenzaamheid die pijn doet, die aanvoelt alsof elk molecuul in je lichaam wordt gespleten en je opgaat in een groot Niets. Eenzaamheid waardoor je het gewoonweg moet uitschreeuwen om maar te horen dat je nog steeds bestaat. Eenzaamheid zoals wanneer het niemand iets zou boeien als je zou verdwijnen.

Opeens schiet de lijst door haar hoofd. Zo lang als Linnéa zich kan herinneren, is die daar aanwezig. De ‘wie boeit het wat als ik verdwijnt?’-lijst. Sinds Elias werd vermoord staan daar geen vanzelfsprekende namen meer op.

Kennelijk heeft Jakob door dat ze niet van plan is om antwoord te geven, want hij verandert van onderwerp.

‘Voor de zomervakantie vertelde je dat je iemand had leren kennen voor wie je gevoelens had.’

Daar is die dodelijk scherpe staafmixer weer.

‘Dat is alweer over,’ liegt ze. ‘Het werd te ingewikkeld.’

Bungel, bungel, haar slipper blijft bungelen, terwijl ze Jakobs blik vermijdt.

Hij stelt nog wat vragen en ze antwoordt mechanisch, voert hem een kleine waarheid hier, een grotere leugen daar.

Er is zoveel wat ze hem niet kan vertellen: ‘De wereld zit niet in elkaar zoals jij denkt. Ze zit vol magie. En Engelsfors wordt het centrum voor een strijd die over de grenzen van dimensies heen gaat. Goed tegen kwaad. Ik en een paar meiden van het gymnasium tegen de demonen. En ik ben een heks trouwens. Ik ben uitverkoren om het kwaad te overwinnen en de apocalyps tegen te houden. Heb je daar nog vragen over?’

Bovendien zijn er ook nog net zoveel niet-magische geheimen die Jakob nooit te horen zal krijgen: ‘Nadat Elias stierf, begon ik met Jonte naar bed te gaan, inderdaad, mijn voormalig dealervriendje, en ja, ik blowde met hem mee. Maar daarna ben ik gestopt en het zal nooit meer gebeuren, dat belooft ik je, en ik ben verantwoordelijk genoeg om mijn eigen appartement te hebben, dat geloven jij en Diana van de GGZ toch wel, hè?’

Het zou weer regelrecht tot een tehuis leiden. Of nieuwe pleegouders. Pleegouders, maar niet zoals Ulf en Tina. Die hebben nooit geprobeerd om iemand anders van haar te maken dan wie ze was, die probeerden niet om het ideale gezinnetje te spelen. Die hadden door dat zij al vele, vele jaren geen kind meer was geweest, misschien wel nooit. Als zij niet het plan hadden opgevat om naar Botswana te gaan om daar een school op te starten, was ze graag bij hen blijven wonen.

‘Hoe voelt het nu dan om aan school te beginnen?’ vraagt Jakob en Linnéa beseft dat ze lange tijd stil is geweest.

‘Wel oké.’

‘Denk je veel aan Elias?’

Het verrast haar soms hoeveel pijn het nog steeds doet wanneer iemand zijn naam noemt.

‘Ja, natuurlijk,’ snauwt ze, hoewel ze weet dat Jakob het niet verkeerd bedoelde. ‘Ik denk elke dag aan hem. Vooral vandaag.’

‘Waarom vooral vandaag?’

Binnen in Linnéa bonkt het gemis en ze moet zich concentreren om niet te gaan huilen.

‘Vandaag is zijn verjaardag.’

Jakob knikt en hij kijkt haar medelijdend aan. Linnéa haat hem. Ze wil niet iemand zijn die iedereen zielig vindt. Ze weet dat ze beschadigd is, maar ze heeft er een hekel aan om het in andermans ogen te zien, hoe men het liefst de superlijm tevoorschijn zou willen halen, om alle stukjes bij elkaar te zoeken en aan elkaar te lijmen tot men zou vinden dat ze er weer heel uitzag.

Ze neemt weer een kijkje in zijn gedachten en constateert dat Jakob verwachtingsvol is, en dat hij denkt dat hij tot haar is doorgedrongen, dat ze op het punt staat om zichzelf open te stellen, om meer over Elias te praten.

Als wraak houdt ze de resterende tien minuten haar mond.

*Ik mis je. Het gaat niet over. Het doet alleen minder pijn soms.*

*Ik vind het verschrikkelijk dat we de laatste keer dat we elkaar zagen ruzie hadden. Ik was alleen zo ongerust over wat er met jou aan het gebeuren was. Ik denk dat ik nu begrijp wat jij doormaakte. Dat ook jij iets nieuws en onverklaarbaars over jezelf aan het ontdekken was, net als ik.*

*Ik dacht dat ik gek aan het worden was en jij moet hetzelfde gevoeld hebben. Je moet zo bang zijn geweest.*

*Hadden we maar met elkaar gepraat, onze geheimen gedeeld, dan was alles misschien anders geweest.*

*Was je maar ergens anders dan in deze kutstad geboren.*

*Dan leefde je nu misschien nog.*

*Ik weet dat het geen zin heeft om zo te denken, maar ik kan het niet laten.*

*Ik maak lijstjes met alle kleine details die jou kenmerkten.*

*Zoals dat je altijd die augurk tussen je vegetarische burger uit haalde en ik nooit begreep waarom je niet gewoon zonder bestelde. Dat Poppy Z. Brite, Edgar Allan Poe en Oscar Wilde jouw favoriete schrijvers waren. Ik onderstreep de passages die je 's nachts door de telefoon voorlas. En dat je beloofd had dat je mij voordat we dertig waren zou trakteren op een reis naar Japan. Je vertelde een keer dat je, als je een meisje was geweest, Lucretia had willen heten. Hoe kwam je daar in godsnaam bij? En je werd nooit verliefd op echte beroemdheden, alleen op verzonnen personages zoals Misa Amane, terwijl die godsgruwelijk irritant is, en Edward Scissorhands. En je vroeg me te beloven dat ik je nooit zou vergeten, mocht je ooit eerder sterven dan ik. Verdomme, echt wat voor jou om zoiets soms te zeggen. Alsof ik jou ooit zou kunnen vergeten.*

*Je bent in alles mijn broer, behalve dan qua bloedverwantschap. Ik hou van je tot in de eeuwigheid.*

Linnéa scheurt voorzichtig de pagina uit haar dagboek en vouwt hem op. Dan graaft ze een kleine, diepe kuil in de zachte aarde naast de rozenstruik bij Elias' graf. De witte rozen zijn al verwelkt en de bladeren hebben lelijke, verdroogde randen. Ze drukt het gevouwen papier erin. Begraaft het. Ze veegt haar handen af aan haar zwarte jurk en blijft zitten.

De pastorie is gedeeltelijk zichtbaar tussen de oude lindebomen aan de andere kant van het kerkhof. Linnéa kijkt naar het raam van wat ooit Elias' kamer was. De strakblauwe hemel wordt door het glas weerspiegeld. Elias hield van het uitzicht over het kerkhof. Wat als hij had geweten dat hij over zijn eigen rustplaats uitkeek?

De lucht is onbeweeglijk en de zon brandt boven het kerkhof en warmt de grafstenen op. Het gras is vergeeld en de grond is gortdroog en helemaal gescheurd. In juni werd er in de *Gazet van Engelsfors* nog lyrisch gerept over een recordzomer. Nu in augustus betreft het record het aantal bejaarden dat aan uitdroging is overleden en het aantal boeren van wie de inkomsten worden vernietigd.

Haar mobieltje piept en Linnéa heeft de kracht niet eens om te kijken. Olivia, de enige vriendin die ze nog over heeft van het vroegere groepje, is haar al de hele ochtend als een gek aan het sms'en. Olivia heeft de hele zomervakantie niets van zich laten horen, maar nu het háár uitkomt, gaat ze ervan uit dat Linnéa meteen op komt draven. Linnéa piekert er niet over om te antwoorden.

Ze neemt haar flesje water uit haar schoudertas en schroeft de dop eraf. Het maakt niet uit hoeveel ze drinkt, ze heeft daarna nog net zoveel dorst. Maar toch geeft ze het laatste restje aan de rozenstruik.

Ze stopt het flesje terug en haalt twee rode rozen tevoorschijn die ze in een perkje bij het Weidepark heeft geplukt. Ze hangen al slap. De ene legt ze op Elias' graf. Dan staat ze op en legt de andere op het graf ernaast, dat met Rebecka's naam op de steen.

Linnéa kijkt weer naar het graf van Elias. Vroeger hoopte ze dat ze ook de gedachten van de doden kon horen. Contact kon maken. Maar tot nu toe is het haar nooit gelukt om op te vangen wat zij denken, als ze er überhaupt al zijn.

Vroeger dacht Linnéa dat alles gewoon ophield als je stierf. Nu weet ze in elk geval dat zielen bestaan.

*Ze zijn waar ze moeten zijn*, had Minoos gezegd, toen ze hier na de afsluiting van het schooljaar bij de graven bijeen waren gekomen.

Linnéa hoopt dat dit waar is. Dat Elias nog ergens is, op een betere plek.

Ze denkt aan wat Max in de eetzaal had gezegd, toen hij haar probeerde te

laten onthullen wie de andere Uitverkorenen waren.

*Elias wacht op je, Linnéa.*

Een klein gedeelte in haar voelt de verleiding om erachter te komen of de bondgenoot van de demonen de waarheid sprak.

*Jullie kunnen weer samen zijn.*

Nu kan ze haar tranen niet langer bedwingen. Ze laat ze stromen, terwijl ze wegloopt. Als je ergens mag huilen, dan is het toch wel op een kerkhof?

Ze heeft nog een derde roos in haar tas. Die is voor haar moeder.

Linnéa staat net op het punt om het pad naar de gedenkplaats in te slaan, als ze een glimp opvangt van een zwarte schaduw die zich op de grond tussen de grafstenen voortbeweegt.

Ze blijft stilstaan.

Er klinkt een langgerekt gemiauw en Nicolaus' familiaris komt voor haar het pad op gegleden. De poes, die nooit een andere naam dan Poes heeft gekregen, lijkt deze zomer nog meer van zijn vacht verloren te hebben. Hij kijkt haar met zijn enige, groene oog doordringend aan.

Het is Linnéa nooit gelukt om de gedachten van een dier te lezen, maar ze begrijpt ogenblikkelijk dat Poes iets wil. Hij strekt zich uit en miauwt. Dan sluipt hij een smal paadje op in de richting van het oudere gedeelte van het kerkhof. Soms blijft hij staan om er zeker van te zijn dat Linnéa hem volgt.

Het kerkhof is omgeven door een lage, stenen muur. Poes blijft in de schaduw ervan stilstaan bij een grafsteen van een meter hoog die begroeid is met verschillende soorten mos.

Poes miauwt, hard en schel, en geeft zachte kopjes tegen de steen.

'Ja ja,' zegt Linnéa en ze zakt op haar knieën.

De grond voelt verrassend koel aan tegen haar blote benen. Ze steekt haar hand uit, krabt het mos van de grafsteen en probeert de verweerde letters te ontcijferen.

NICOLAUS ELINGIUS

MEMENTO MORI

Een kilte verspreidt zich door Linnéa's lichaam, alsof de zielen van de doden ondanks alles toch bestaan, en trekt vanuit de grond in haar naar boven.

## 2

Minoo heeft een hoek van de tuin tot de hare gemaakt. Aan de achterkant van het huis, in de schaduw van een esdoorn heeft ze een tuinstoel neergezet waar ze met haar boeken kan zitten. Het is zo ver van het huis als je maar in hun tuin kunt komen. Helaas is het nog niet ver genoeg dat ze kan negeren wat er zich daarbinnen afspeelt.

Minoo vangt door het keukenraam een glimp op van haar vaders silhouet als hij met grote stappen dwars door de kamer heen stampt. Als hij uit haar gezichtsveld is verdwenen, hoort ze hem iets schreeuwen. De ramen zullen wel trillen, zo hard klinkt het. Haar moeder roept iets terug. Minoo zet haar koptelefoon op en ze probeert zich te verliezen in Nick Drakes gezang. Maar de muziek maakt haar alleen nog maar bewuster van de geluiden die ze probeert buiten te sluiten.

Voorheen ontkenden haar ouders altijd dat ze ruzie hadden, ze noemden het 'discussies' als ze ruzieden over werktijden of de gezondheid van haar vader. Maar ergens deze zomer zijn ze gestopt met doen alsof.

Het zou misschien volwassen zijn om te vinden dat er iets gezonds is aan de ruzies. Dat hetgeen al zo lang onder de oppervlakte suddert eindelijk naar boven komt. Maar Minoo voelt zich als een bang, klein vogeltje als ze aan het woord 'chtscheiding' denkt. Misschien was het makkelijker geweest als ze broers of zussen had gehad. Maar nu is dit de enige familie die ze heeft. Mama, papa en zij.

Minoo probeert zich te concentreren op het boek dat op haar knieën rust. Het is een Georges Simenon-detective die ze in de boekenkast van haar vader heeft gevonden. De rug ervan is gebroken en soms vallen er vergeelde pagina's uit als ze erin bladert. Het is een goed boek. Tenminste, dat denkt ze. Ze kan zich totaal niet inleven in het plot. Het is alsof de deur naar de wereld van het boek voor haar gesloten blijft.

Minoo vangt in haar ooghoek iets lichts op. Ze trekt snel de koptelefoon van haar hoofd en draait zich om.

Gustaf draagt een wit T-shirt dat zijn zongebruinde huid en de gouden glans van zijn zongebleekte haar goed accentueert. Sommige mensen lijken wel gemaakt voor de zomer. Minoo hoort daar absoluut niet bij.

'Hoi,' zegt hij.

'Hoi,' antwoordt Minoo.

Ze werpt een nerveuze blik in de richting van het huis. Daarbinnen is het stil nu. Maar hoe lang nog?

‘Je ziet er zo verbaasd uit,’ zegt Gustaf. ‘Was je vergeten dat we vandaag hadden afgesproken?’

‘Nee, ik was alleen de tijd even vergeten.’

In het huis wordt met een deur gesmeten en haar vader schreeuwt nog een keer. Haar moeder beantwoordt dit met een lange scheldtirade. Gustaf vertrekt geen spier, maar hij moet hen hebben gehoord. Minoo komt zo haastig over-eind dat haar boek in het gras valt. Ze laat het liggen.

‘Kom,’ zegt ze en ze loopt met snelle passen weg.

Als ze bij de rand van de tuin is aangekomen, draait ze zich ongeduldig om. Gustaf heeft het boek opgeraapt en legt het in de tuinstoel. Hij kijkt op en glimlacht, voordat hij zich vlug bij haar voegt.

Ze lopen langzaam door Engelsfors. Het is niet te doen om zich in normaal tempo voort te bewegen. De warmte drukt je tegen de grond. Het is net alsof de zwaartekracht vertienvoudigd is.

Minoo heeft nooit het nut ingezien van op een strand liggen. Maar deze zomer heeft ze bijna overwogen om naar het Dammeer te gaan, waar de rest van Engelsfors zijn heil zoekt in de hoop een beetje verkoeling te vinden. De gedachte om in het bijzijn van anderen haar kleren uit te trekken houdt haar altijd tegen. Ze wil al amper haar gezicht laten zien. Deze hittegolf heeft nou niet bepaald wonderen gedaan voor haar huid. Een bijzonder ijverige puist bonkt op haar slaap, die ze achter een haarlok probeert te verbergen, zodat Gustaf hem niet ziet.

Net zoals het lastig is de vinger erop te leggen wanneer haar ouders openlijk begonnen te ruziën, is het moeilijk te zeggen wanneer zij en Gustaf vrienden zijn geworden.

Toen Minoo de andere Uitverkorenen eindelijk durfde te vertellen over de zwarte rook, werd de verlamdende afstand tussen haar en de rest van de wereld een beetje kleiner. Maar ze was niet dezelfde Minoo als voorheen. Haar vriendin, Rebecka, was dood. Vermoord door Max, van wie Minoo meer hield dan van enig ander. Max, die zei dat de demonen een plan voor haar hadden. Ze wist niet wat dit plan inhield, zoals ze evenmin iets wist over de krachten die ze in zich meedroeg.

Maar midden in alle verwarring was daar Gustaf. Aan het begin van de zomervakantie probeerde hij haar mee te krijgen naar het Dammeer, maar toen ze steeds maar weer uitvluchten verzong, begonnen ze in plaats daarvan wandelingen te maken. Of ze zaten bij hem in de tuin te kletsen, samen te lezen of te kaarten.

Gustaf is de lokale voetbalheld en een van de populairste jongens van de

school. Door de jaren heen heeft Minoos veel uitbundige bewoordingen over hem gehoord. De meeste zijn variaties in hoe perfect hij wel niet is, maar het woord dat hem volgens Minoos het beste omschrijft, is 'aangenaam'. Door hem voelt alles eenvoudig aan. De momenten met hem vormen een veilig heenkomen in haar wereld, die voor de rest het tegenovergestelde van eenvoudig is.

Maar als ze niet bij hem is, steekt de paranoia haar kop op. Ze vraagt zich af waarom hij eigenlijk met haar omgaat, of ze een soort liefdadigheidsproject is.

Ze wandelen over de Kanaalbrug, volgen daarna het zwarte, wervelende water, passeren de sluisdeuren en lopen verder over een pad onder schaduwrijke boomgewelven. Een wesp zoemt hardnekkig om Minoos heen en ze wuift hem weg.

'Hoe gaat het nu eigenlijk?' vraagt Gustaf.

De wesp verdwijnt tussen de bomen. Minoos snapt dat hij doelt op wat hij vanuit het huis hoorde, wat hij vast de hele zomer al vermoedde.

'Sorry, daar wil je het misschien niet over hebben?' zegt hij.

Minoos aarzelt. Hun vriendschap is nu juist een ontsnapping aan al dat gedoe. Die wil ze niet aantasten.

'Ruziën jouw ouders ook zo?' zegt ze.

'Dat deden ze vroeger wel, toen ik nog klein was. Nu maken ze nooit meer ruzie,' zegt Gustaf en hij blijft even stil. 'Ik denk niet dat het ze tegenwoordig nog iets interesseert.'

Minoos kijkt hem verbouwereerd aan. Zij heeft altijd de indruk gehad dat het gezin van Gustaf zo'n idyllisch gezinnetje was, zoals in die slechte Amerikaanse tv-series. Dat ze soms misschien boos op elkaar werden, vanwege een supergrappig misverstand, maar dat het altijd resulteerde in groepsknuffels en dat iedereen zijn les had geleerd.

'Ik probeer er niet te veel bij stil te staan, maar ik ben er vrij zeker van dat ze zullen scheiden, als ik het huis uit ga,' gaat hij verder. 'Ik ben tenslotte het laatste kind dat nog thuis woont. Maar daarna is er niets meer over wat hen bij elkaar houdt.'

'Geloof je van niet?'

'Ik denk dat je het wel merkt wanneer twee mensen van elkaar houden. Het is net alsof er... een soort energie tussen hen aanwezig is. Begrijp je wat ik bedoel?'

Minoos mompelt bevestigend. Ze weet het precies. Ze heeft dat soort energie zelf gevoeld, tussen haar en Max. Voordat ze erachter kwam wie hij werkelijk was. Dat hij degene was die Rebecka had vermoord.

'Zoiets is bij mijn ouders niet,' zegt Gustaf. 'Ik kreeg het door toen ik zelf verliefd werd.'

Gustaf zwijgt en Minoos weet dat hij aan Rebecka denkt.

Het was Rebecka's dood die hen samenbracht. Maar ze praten steeds minder

vaak over haar. Minoo is degene die dit onderwerp vermijdt. Want hoe dichter ze bij Gustaf komt, hoe moeilijker het wordt om in de leugen mee te gaan dat de dood van zijn vriendinnetje zelfmoord was.

Ze ziet de welbekende schaduw over zijn gezicht vallen en ze wil hem vragen hoe het met hem gaat, of hij nog steeds nachtmerries heeft over hoe hij Rebecka zag sterven, of hij zichzelf nog steeds de schuld geeft. Ze wil de vriendin zijn die hij verdient.

Maar hoe zal zij een vriendin kunnen zijn en ondertussen liegen over zo iets groots?

Ze zou willen dat ze hem de waarheid kon vertellen, maar dat zal ze nooit kunnen doen.

Het bos wordt weidser bij een weiland waar de zomerbloemen verwelkt en verdord zijn. Aan de andere kant ligt het oude, verlaten landhuis.

‘Wist je dat dat vroeger een herberg is geweest?’ zegt Minoo om van gespreks-onderwerp te veranderen.

‘Nee?’ zegt Gustaf. ‘Wanneer dan?’

‘Mijn vader heeft erover verteld. Dat was in de jaren negentig. Een paar kroegbazen uit Stockholm kochten het huis en trokken erin. Ze hebben het voor weet ik hoeveel geld gerenoveerd. Het restaurant kreeg heel goede recensies, maar na een jaar waren ze gedwongen te sluiten. Er kwamen geen gasten. Mijn vader zei dat de mensen hier in Engelsfors samenspannen en beklonken hadden dat ze toch echt niet van plan waren hun geld aan die lui uit Stockholm te spenderen. Alsof niet de hele stad er beter op zou worden, als hier eindelijk eens iets gebeurde.’

Gustaf schiet in de lach.

‘Typisch Engelsfors.’

Ze blijven staan en kijken een tijdje naar het landhuis. Een enorm, wit houten gebouw met twee verdiepingen. Absoluut het grootste en mooiste huis van de stad. Niet dat de concurrentie nu zo groot is. Een brede, stenen trap leidt vanuit de wild woekerende tuin naar een veranda waar twee gigantische pilaren een groot balkon op de tweede verdieping omhooghouden.

‘Zullen we binnen gaan kijken?’ vraagt Gustaf.

‘Oké,’ zegt Minoo.

Ze beginnen over het weiland te lopen. Het knarsend droge gras komt Minoo tot de knieën en ze wordt misselijk bij de gedachte aan al die uitgehongerde teken die nu vast wel trek hebben in bloed.

‘Wil jij in Engelsfors blijven wonen?’ vraagt ze. ‘Na de eindexamens, bedoel ik.’

‘Ik zal wel eerst gaan studeren. Daarna weet ik het nog niet. Op een of andere manier vind ik deze stad wel wat hebben. Het is thuis. Maar er is geen toekomst hier. Aan de andere kant is het misschien nou net daarom dat je er later weer naar terug moet keren. Om iets op te bouwen.’



‘Een herberg openen, misschien?’

‘Denk je dat men zou komen als ik de eigenaar was?’

Ja, denkt Minoo. Dat zouden ze zeker. Omdat jij jij bent.

‘Zekers. Jij komt immers niet uit Stockholm,’ zegt ze.

Van dichtbij kun je zien hoe verwaarloosd het huis is. De verf is van de gevel afgebladderd, op sommige plekken kun je zelfs het hout eronder zien zitten. De ramen op de begane grond zijn afgesloten met luiken. Minoo denkt aan de vorige eigenaren, aan al de moeite die ze erin hebben gestoken. En nu is het huis weer in verval geraakt.

Gustaf begint de trap naar de veranda op te lopen, maar blijft halverwege staan. Luistert.

‘Wat is er?’ zegt Minoo.

‘Ik denk dat er iemand binnen is,’ zegt Gustaf zachtjes.

Hij begint langs de ene vleugel te lopen. Minoo loopt hem achterna en kijkt angstvallig naar de ramen op de bovenverdieping. Ze slaan de hoek van het huis om en komen aan de voorkant uit.

Een donkergroene auto staat geparkeerd op het grindpad voor de ingang. De deur aan de passagierskant staat wijd open en daarbinnen ziet Minoo een jonge knul zitten.

Als hij hen in het oog krijgt, stapt hij in een vloeiende beweging de auto uit.

Hij is van hun leeftijd en langer dan Gustaf. Golvend, asblond haar omlijst de reine trekken van zijn gelaat en zijn gladde, perfecte huid. Hij ziet eruit alsof hij thuishoort in van die exclusieve reclames waar iedereen altijd alleen maar zeilt en golft.

‘Hoi,’ zegt Gustaf. ‘Sorry, we dachten dat het huis leegstond...’

‘Dan hadden jullie het mis,’ onderbreekt de jongen hem.

Hij heeft precies het soort ‘keurige’ Stockholm-dialect dat de meeste mensen uit Engelsfors tegen de haren in strijkt, hoe vriendelijk die persoon ook zijn mag. En in dit geval is er geen greintje vriendelijkheid in zijn stem te bespeuren.

Gustaf kijkt hem met stomheid geslagen aan.

Logisch, denkt Minoo. Hij is het vast niet gewend dat mensen zo onaardig tegen hem doen.

‘Daar lijkt het op,’ zegt Gustaf. ‘Komen jullie hier wonen?’

‘Jep,’ zegt de vreemdeling op een toon die de suggestie wekt dat hij nog nooit van zijn leven zo verveeld is geweest.

Minoo’s oren worden rood. Ze wil gewoon weg. Het heeft geen zin om dit gesprek nog voort te zetten. Zelfs Gustafs charme zal geen vat krijgen op deze jongen, die nu de autodeur dichtsmijt en met zijn handen langs de plooiën van zijn broek strijkt. Dan richt hij zijn blik op en hij kijkt Minoo doordringend aan.

Ze krijgt het gevoel alsof hij dwars door haar heen kan kijken, en dat hij daar niet van onder de indruk is.

‘Kom. We gaan,’ mompelt ze en ze pakt Gustafs arm beet en trekt hem mee daarvandaan.

‘Die gast zal hier in de stad niet echt een positieve bijdrage leveren aan het imago van mensen uit Stockholm,’ zegt Gustaf, als ze over het weiland teruglopen.

‘Niet bepaald,’ zegt Minoo.

Als ze bij de bosrand aankomen, draait ze zich om en ze kijkt nog eens naar het landhuis. Ze denkt heel even een beweging op de bovenverdieping te zien.

‘Wat wil je nu gaan doen?’ vraagt Gustaf.

‘Ik heb geen idee,’ zegt ze.

Haar mobieltje piept en ze haalt hem uit de zak van haar rok. Een sms van Linnéa. Ze opent hem.

‘Is er iets gebeurd?’ vraagt Gustaf.

‘Nee,’ liegt ze. ‘Helemaal niks.’